

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Автономній Республіці Крим

Слідчий відділ

(з дислокацією у м. Київ)

вул. Поправки Юрія, 14 А, м. Київ, 02094, тел. (044) 292-81-48
www.ssu.gov.ua, e-mail: gu_ark@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 44277296

№ _____

На № _____

від _____

П О В І Д О М Л Е Н Н Я

про підозру

м. Київ

«20» березня 2026 року

Старший слідчий 1 відділення слідчого відділу (з дислокацією у м. Київ) Головного управління Служби безпеки України в Автономній Республіці Крим старший лейтенант юстиції Волкотруб Ольга Олександрівна, розглянувши матеріали кримінального провадження № 12024030520000438 від 07.05.2024 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочину, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

П О В І Д О М И В:

КАРАНДАШЕВА Петра Юрійовича, 15.08.1980 року народження, громадянина Російської Федерації, уродженця м. Ростов-на-Дону, РСФСР, зареєстрованого та фактично проживаючого за адресою: РФ, м. Ростов-на-Дону, вул. Вересаєва, 103, кв. 155, паспорт громадянина РФ № 4502111816 від 28.03.2002,

про те, що він обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, а саме у **порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.**

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Карандашев П.Ю.

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації (далі – РФ) проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції, що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення Збройних Сил Російської Федерації, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи

«Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Статтею 4 Женевської конвенції про поводження з військовополоненими від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954 (далі за текстом – Конвенція), передбачено, що військовополоненими є особи, які потрапили в полон до супротивника й належать, серед іншого, до особового складу збройних сил сторони конфлікту.

Згідно зі ст. 5 Конвенції вона застосовується до осіб, визначених статтею 4, з моменту, коли вони підпадають під владу супротивника, до їхнього остаточного звільнення та репатріації.

Відповідно до вимог ч. ч. 1, 2 ст. 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, ратифікованого Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 18.08.1989 (далі за текстом – Додатковий протокол), збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів. Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу), є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у військових діях.

Згідно з ч. 1 ст. 44 Додаткового протоколу будь-який комбатант, як це визначено у ст. 43, який потрапляє під владу супротивної сторони, є військовополоненим.

Відповідно до вимог ст. 99 Конвенції жодного військовополоненого не можна передавати до суду або засуджувати за дію, яка не заборонена законодавством держави, що тримає в полоні, або міжнародним правом, чинним на момент здійснення цієї дії.

Статтею 129 Конвенції передбачено, що Високі Договірні Сторони зобов'язуються приймати будь-які законодавчі акти, необхідні для встановлення ефективних кримінальних покарань для осіб, які вчиняють або віддають накази вчиняти будь-які із серйозних порушень цієї Конвенції, визначених у наступній статті.

Відповідно до ст. 130 Конвенції серйозними порушеннями, про які йдеться в попередній статті, є ті, що пов'язані з будь-яким з таких діянь, якщо їх учинено проти осіб або майна, які користуються захистом цієї Конвенції, зокрема, умисне позбавлення його прав на справедливе та належне судове розслідування, передбачених цією Конвенцією.

При цьому, Конвенція і Додатковий протокол є обов'язковими для виконання як на території Російської Федерації, так і на тимчасово окупованій РФ частині території України, над якою вона здійснює ефективний контроль, оскільки вони були ратифіковані рішеннями компетентних органів влади Союзу Радянських

Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, а саме Указом Президії Верховної Ради СРСР від 17.04.1954 та Постановою Верховної Ради СРСР від 04.08.1989 відповідно.

Крім того, згідно з положенням ст. 45 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, особа, яка бере участь у воєнних діях і потрапляє під владу супротивної сторони, вважається військовополоненою й тому користується захистом Третьої конвенції, якщо вона претендує на статус військовополоненого, якщо видається, що вона має право на такий статус, або, якщо сторона, від якої вона залежить, вимагає для неї такого статусу шляхом повідомлення держави, що її затримує, або Держави-покровительки. У разі виникнення якогось сумніву в тому, чи має будь-яка така особа право на статус військовополоненого, вона продовжує зберігати такий статус і, отже, користуватися захистом Третьої конвенції і цього Протоколу доти, доки її статус не буде визначено компетентним судовим органом. Якщо особа, яка потрапила під владу супротивної сторони, не затримується як військовополонена й підлягає суду цієї сторони за правопорушення, пов'язане з воєнними діями, вона має право на статус військовополоненого перед судовим органом і на винесення рішення з цього питання.

Згідно зі статтею 8 (2) (vi) Римського статуту умисне позбавлення військовополоненого або іншої особи, що перебуває під захистом, права на справедливий і звичайний суд є воєнним злочином.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 із 05 год 30 хв 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан (строк дії якого надалі неодноразово продовжувався) та доручено військовому командуванню, правоохоронним органам, іншим органам виконавчої влади, органам місцевого самоврядування запроваджувати та здійснювати заходи і повноваження, необхідні для забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави, передбачені Законом України «Про правовий режим воєнного стану».

Досудовим розслідуванням встановлено, що 01.05.2022 громадянина України Любаса Олександра Володимировича, 19.09.1977 р.н., прийнято на службу до військової частини А4126 Міністерства оборони України.

Починаючи з 26.05.2023, громадянин України – солдат Любас О.В., у відповідності до наказу № 27РС від 26.05.2023 командира військової частини, проходив військову службу у складі військової частини А0336 Міністерства оборони України.

Наказом командира військової частини А0336 Міністерства оборони України № 87РС від 01.09.2023 Любасу О.В. присвоєно чергове військове звання – старший солдат.

У період часу з 03.10.2023 розпочалося виконання спеціального воєнного завдання на узбережжі Автономної Республіки Крим.

04.10.2023 Любас О.В. у складі штурмової групи, яка пересувалася водним шляхом надводним способом на надводних плавзасобах: патрульному катері «МРТР-16» та 5 надводних скутерах, підійшла до точки висадки на Кримському півострові.

З метою дорозвідки до узбережжя АР Крим вирушив надводний скутер із двома військовослужбовцями, які висадилися на узбережжі, після чого група була виявлена супротивником та вступила у вогневий контакт. Враховуючи переважаючі сили супротивника, групою прийнято рішення про відхід шляхом маневру, при виконанні якого військовослужбовець Любас О.В. зірвався з плавзасобу та впав у воду.

04.10.2023 в районі скелястої місцевості в акваторії бухти Кіпчак, біля причалу №2 Євпаторійського району АР Крим, яка перебувала під контролем представників російських окупаційних військ, Любаса О.В. виявлено та затримано під час виконання бойового завдання нествановленими співробітниками прикордонного управління Федеральної служби безпеки Російської Федерації.

Таким чином, 04.10.2023 комбатант Любас О.В., потрапивши у полон до супротивника, відповідно до ст. ст. 4, 5 Конвенції набув статусу військовополоненого.

В ході досудового розслідування виявлено, що нествановленими співробітниками т.зв. «слідчого управління МВС по Республіці Крим» у нествановлений час, однак не пізніше 24.08.2023, порушено кримінальну справу за фактом вчинення терористичного акту за п. «а» ч. 2 ст. 205 КК РФ та у подальшому Любасу О.В., який набув статусу військовополоненого, пред'явлено обвинувачення у вчиненні замаху на терористичний акт, вчиненому організованою групою (ч. 1 ст. 30, п. «а» ч. 2 ст. 205 КК РФ); проходженні навчання з метою здійснення терористичної діяльності (ст. 205.3 КК РФ); незаконному придбанні, зберіганні, перевезенні та носінні зброї й боєприпасів, вчиненому організованою групою (ч. 4 ст. 222 КК РФ); контрабанді вогнепальної зброї, вибухових речовин та боєприпасів, вчиненому організованою групою (ч. 3 ст. 226.1 КК РФ); незаконному перетині державного кордону РФ, вчиненому організованою групою (ч. 3 ст. 322 КК РФ).

За результатами досудового розслідування вказаної кримінальної справи нествановленими співробітниками т.зв. «слідчого управління МВС по Республіці Крим» складено і підписано обвинувальний висновок, який затверджено нествановленими співробітниками прокуратури Російської Федерації, та кримінальну справу направлено до Південного окружного військового суду Російської Федерації для розгляду.

12.04.2024 кримінальна справа щодо Любаса О.В. надійшла до вказаного суду, де того ж дня о 16 год 19 хв (тут і надалі за текстом – за місцевим часом), її зареєстровано за № 1-252/2024.

16.04.2024 о 16 год 21 хв кримінальну справу за обвинуваченням Любаса О.В. передано для розгляду судді Південного окружного військового суду Образцову С.В.

За наслідками судового розгляду, 03.09.2024 Південним окружним військовим судом постановлено вирок, відповідно до якого військовополоненого Любаса О.В. визнано винуватим та засуджено за фактичну участь у міжнародному збройному конфлікті як комбатанта та призначено йому покарання у вигляді позбавлення волі на строк 20 (двадцять) років.

Ухвалою Апеляційного військового суду Російської Федерації від 04.12.2024 зазначений вирок суду першої інстанції змінено в частині призначеного покарання та Любасу О.В. призначено остаточне покарання у виді 19 років 11 місяців позбавлення волі.

Під час розгляду вказаної кримінальної справи стосовно Любаса О.В. у Південному окружному військовому суді державне обвинувачення підтримував прокурор відділу державних обвинувачів кримінально-судового управління прокуратури Ростовської області РФ, молодший радник юстиції, громадянин РФ Карандашев П.Ю. З моменту вступу у справу він набув процесуальних повноважень прокурора (обвинувача) у судовому розгляді щодо військовополоненого громадянина України Любаса О.В.

Відповідно до положень ст. 21 Кримінально-процесуального кодексу РФ (далі – КПК РФ), кримінальне переслідування від імені держави в кримінальних справах публічного та приватно-публічного обвинувачення здійснюють прокурор, слідчий та дізнавач.

Згідно з ч. 3 ст. 37 та ч. 3 ст. 246 КПК РФ у ході судового розгляду кримінальної справи прокурор підтримує державне обвинувачення, забезпечуючи його законність та обґрунтованість.

Відповідно до ст. 246 КПК РФ участь державного обвинувача (прокурора) у судовому розгляді кримінальних справ є обов'язковою. Державний обвинувач надає докази та бере участь в їх дослідженні, викладає суду свою думку по суті обвинувачення, а також стосовно інших питань, які виникають під час судового розгляду, висловлює суду пропозиції щодо застосування кримінального закону і призначення покарання. Крім того, згідно з ч. 4 ст. 37, ч. 7 ст. 246 КПК РФ якщо під час судового розгляду державний обвинувач дійде переконання, що представлені докази не підтверджують пред'явлене обвинувачення, то він відмовляється від обвинувачення та викладає суду мотиви відмови. Повна або часткова відмова державного обвинувача від обвинувачення тягне за собою закриття кримінальної справи або кримінального переслідування повністю або у відповідній його частині.

Таким чином, згідно із законодавством РФ, прокурор є уповноваженим представником держави в судовому процесі та здійснює свої повноваження від її імені.

Так, громадянин РФ Карандашев П.Ю. у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 01.11.2016 обіймав посаду прокурора прокуратури зерноградського району Ростовської області, РФ. У подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 19.09.2018, громадянин РФ Карандашев П.Ю. працював на різних посадах в Аксайській районній прокуратурі Ростовської області. Після цього, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 23.07.2022 Карандашев П.Ю. продовжив свою діяльність в органах прокуратури на посаді прокурора відділу державних обвинувачів кримінально-судового управління прокуратури Ростовської області РФ.

З початку судового розгляду кримінальної справи стосовно військовополоненого – громадянина України Любаса О.В., прокурор РФ Карандашев П.Ю., діючи як державний обвинувач від імені Російської Федерації, здійснював представництво сторони обвинувачення. Будучи повною мірою обізнаним із матеріалами справи та маючи доступ до доказів, що підтверджували статус Любаса О.В. як комбатанта, Карандашев П.Ю. свідомо продовжував неправомірне кримінальне переслідування особи, яка перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права. Послідовна позиція Карандашева П.Ю. впродовж усього судового процесу, зокрема під час дебатів, свідчить про його умисел на порушення законів та звичаїв війни шляхом ігнорування імунітету комбатанта.

Таким чином, прокурор відділу державних обвинувачів кримінально-судового управління прокуратури Ростовської області РФ – громадянин РФ Карандашев П.Ю., у період часу з 12.04.2024 до 03.09.2024, перебуваючи у приміщенні Південного окружного військового суду Російської Федерації за адресою: вул. Мечнікова, 75Б, м. Ростов-на-Дону, РФ, шляхом оголошення та підтримання незаконного державного обвинувачення проти військовополоненого – громадянина України Любаса О.В., грубо порушуючи вимоги ст. ст. 99, 130 Конвенції, діючи умисно, усвідомлюючи існування міжнародного збройного конфлікту та набуття Любасом О.В. у розумінні ст. ст. 4, 5 Конвенції статусу військовополоненого, тобто особи, яка перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, піддав останнього незаконному кримінальному переслідуванню, позбавивши військовополоненого, що перебуває під захистом, права на справедливий і звичайний суд, внаслідок чого було постановлено незаконний вирок у справі № 1-252/2024, яким Любаса О.В. засуджено за фактичну участь у міжнародному збройному конфлікті як комбатанта.

Зміст та характер дій Карандашева П.Ю. вказують на їх свідомість, добровільність та наявність прямого умислу на вчинення вказаного кримінального правопорушення. На момент вчинення діяння Карандашев П.Ю. достеменно знав про статус Любаса О.В. як комбатанта, який виконував бойове завдання.

Карандашев П.Ю. усвідомлював, що Любас О.В. є військовополоненим у розумінні ст. 44 Протоколу I, тобто особою, яка перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, та його кримінальне переслідування за ч. 1 ст. 30, п. «а» ч. 2 ст. 205, ст. 205.3, ч. 4 ст. 222, ч. 3 ст. 226.1, ч. 3 ст. 322 КК РФ є незаконним.

Таким чином, прокурор відділу державних обвинувачів кримінально-судового управління прокуратури Ростовської області РФ – громадянин РФ Карандашев П.Ю., діючи в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, незаконно піддав кримінальному переслідуванню особу, що перебуває під захистом, умисно позбавивши тим самим Любаса О.В. права на справедливий і звичайний суд, чим порушив вимоги ст. ст. 4, 5, 99, 130 Женевської конвенції про поводження з військовополоненими від 12.08.1949 та ст.ст. 43, 44, 45 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977.

Враховуючи вищевикладене, Карандашев Петро Юрійович, 15.08.1980 року народження, обґрунтовано підозрюється у порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України (у редакції ст. 438 КК України на час вчинення кримінального правопорушення).

Старший слідчий 1 відділення
слідчого відділу

(з дислокацією у м. Київ)

Головного управління Служби безпеки України
в Автономній Республіці Крим
старший лейтенант юстиції

Ольга ВОЛКОТРУБ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор відділу протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту
прокуратури Автономної Республіки Крим
та м. Севастополя

Андрій МАГА

Підозрюваний: _____

Карандашев Петро Юрійович

« ____ » год. « ____ » хв. « ____ » _____ 2026 року

Захисник: _____ (_____)

« ____ » год. « ____ » хв. « ____ » _____ 2026 року

Підозрюваному роз'ясненні його права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України.

Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому ст.ст. 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок не встановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями ст. 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому ст. 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі ст. 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове

розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом. Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим та укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України про те, що особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Про підозру мені повідомлено, вручено копію повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного, права та обов'язки підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____ Карандашев П.Ю.

Повідомлення про підозру вручив, права та обов'язки роз'яснив:

**Старший слідчий 1 відділення
слідчого відділу
(з дислокацією у м. Київ)
Головного управління
Служби безпеки України
в Автономній Республіці Крим
старший лейтенант юстиції**

Ольга ВОЛКОТРУБ